

Interesser, bryder sig videre om at faa Lovforslaget, saaledes som Landstinget i sin Tid tilbød det, synes jeg ikke, at der fra Landstingets Side er særlig Grund til at græmme sig over, at det ikke blev til noget. Mig har det forundret, at ingen af dem, som ellers give sig ud for at ville paatale Smaafolks Tarv, har været ivrig for at arbejde for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det kom frem. Jeg, som i sin Tid forelagde Forslaget, maatte tilstaa, at jeg troede, at dets Vedtagelse vilde være en Foranstaltning, som i høj Grad vilde være i disse Smaafolks Interesse; men naar alle de, som ellers pleje at føre deres Sag ved enhver Lejlighed, ikke synes derom, har jeg maasse taget fejl. Det kan jo være, at disse Smaafolk ikke bryde sig om at faa denne Bestyttelse, og saa ser jeg i alt Fald ingen Grund for Landstinget til at paanøde dem den.

Oct. Hansen: Jeg fortaar ikke ret, hvad den sidste ærede Taler sigtede til, naar han talte om de Folk, som ved enhver Lejlighed gav sig ud for at tale Smaafolks Sag. Jeg antager, at det gøre vi alle, og jeg antager, at det ærede Medlem, som i Fjor var Justitsminister, ogsaa — som han i Dag har sagt — netop indbragte dette Forslag for at værne Smaafolks Interesser. Men jeg forstod den Stilling, som det andet Ting har indtaget til Lovforslaget, som det blev vedtaget her i Landstinget, saaledes, at man netop er kommen til det Resultat — og det var det samme Resultat, jeg kom til i Fjor, da vi havde den udførlige Debat om Afdragshandeler i dette Ting —, at man saa lidt vilde gøre Smaafolk en Tjeneste ved et Lovforslag som det, det ærede Medlem indbragte som Justitsminister, at man tværtimod vilde stille dem langt ringere. Det er ogsaa det, der er blevet fremhævet i det andet Ting, baade i Betænkningen og under Forhandlingen i Salen, at hvis man vedtager et Lovforslag som det, der blev vedtaget her i Landstinget, vilde man paa Forhaand gennemgaaende gøre disse Handeler, som dog repræsenterer et fornødt økonomisk Formaal, og som paa mange Maader ere et stort Gode navnlig for de ringere stillede, mere byrdefulde, og derved vilde man ogsaa gøre Prisen højere for de paa-gældende Varer. Det er dette, man ængster sig for, og man er kommet til denne Slutning derved, at man tror, at det Lovforslag, som blev vedtaget i Fjor, og navnlig dets § 2, vil i meget høj Grad føre til Proces paa Proces og i det hele taget gøre hele denne Handel paa Afdrag saa prækar og for-

bunden med saa mange Udgifter og Vansteligheder, at naar disse Handeler skulde vedblive, hvad de vel alligevel vilde gøre, vilde det kun blive paa Vilkaar, som ere meget ugunstige for de Smaafolk, som skulde nyde godt deraf. Men jeg skal ikke komme ind paa den udførlige Diskussion, vi i Fjor havde derom. Ærede Medlemmer vilde huffe, at det Synspunkt, jeg i Fjor gjorde gældende, var det, at det da forelagte Lovforslag var upraktisk og ikke vilde ramme de Folks Tarv, som ogsaa den daværende Justitsminister sigtede til at ramme. Nu har man i det andet Ting gjort en væsentlig Forandring ved dette Forslag, og nu siger baade den ærede Justitsminister og det ærede Medlem, som sidst talte, at Lovforslaget derved er blevet berøvet praktisk Betydning, nu har det ikke megen Værdi; hvad enten det falder eller bliver vedtaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, behøver man ikke at tage sig det nær. Jeg vil derimod sige, at det forekommer mig, at den Udvej, man har fundet i det andet Ting, baade er praktisk og vist ogsaa gennemførlig, den er meget simplere i hele sin Konstruktion end det System, som laa til Grund for Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her i Fjor. Nu sikres der dog Køberen, den lille Mand, naar Sælgeren tager Tingen fra ham, hvad han ogsaa kunde efter Regeringsforslaget i Fjor, Afgang til i 3 Maaneder at kunne faa Tingen tilbage, naar han blot kan staa de Afdrag, som til den Tid ere forfaldne. Ser man bort fra det øvrige, tror jeg i Virkeligheden ikke, at det Resultat, som derved opnaas, i nogen væsentlig Grad er anderledes, end hvad der kunde opnaas efter Regeringsforslaget, thi efter Regeringsforslaget kunde Sælgeren tage sin Ting tilbage alene imod at give en Erstatning eller Tilbagebetaling, som i mange Tilfælde vist vilde blive af meget liden Betydning. Det maa nemlig huffes, at naar Sælgeren kom og forlangte sin Ting, skulde han ganske vist tilbagebetale de erlagte Afdrag, og naar det kun var saa Afdrag, var det ikke meget, han skulde tilbagebetale, men saa kunde han dermed kompensere det Beløb, som svarer til Tingens Forringelse og navnlig den Forringelse, som Tingen havde lidt ved at den nu var en brugt Genstand, medens den var afleveret som en ny eller ubrugt Genstand, og dette kan være et meget stort Procentantal af Tingens Værdi. Hvad enten man tager en Symasine, et Pianoforte, en Cykel eller en anden Ting, vide alle de Herrer, hvad Betydning det har med Henblik til Genstandens Værdi i Handel og Wandel, om det er en brugt eller ubrugt Genstand.